sportul Magazin

Obişnuiţi cu „momentele mari" din atîtea întreceri sportive la care au luat parte de-a lungul anilor, Aurelia Enciu şi Vasile Teodor au fost însă copleşiţi de emoţie, zilele trecute, cînd s-au prezentat în faţa Ofiţerului de stare civilă, exprimîndu-şi dorinţa de a se uni pe viaţă, prin căsătorie.

Şi mireasa, şi mirele sînt binecunoscuţi iubitorilor de sport. Aurelia Enciu face parte din echipa de baschet Politehnica Bucureşti şi se mîndreşte cu două titluri de campioană, iar Vasile Teodor, care activează în secţia de ciclism a clubului Dinamo, a cucerit pînă acum nu mai puţin de 12 titluri de campion.

Cele mai bune urări, fiecăruia din ei în sportul în care activează, şi amîndurora — în căsnicie!

Foto: N. DRAGOŞ

George Topîrceanu — un pasionat al sportului

Ştiaţi că poetul „Baladelor vesele şi triste" a fost şi un pasionat sportiv?

Exista în el acea dorinţă continuă de mişcare, de zburdălnicie, care l-a determinat pe Ionel Teodoreanu să-l asemuiască unei codobaturi.

Încă de pe vremea cînd îşi petrecea vacanţele şcolare la Nămăeşti, el se dovedea a fi un neistovit căutător de frumuseţi. Şi, furat de peisajul muscelean, pornea pe cărările munţilor. Uneori, temerarul călător îşi petrecea nopţile la stînile întîlnite în cale, pentru ca, în alte dăţi, să-l urmeze pe bătrînul baci moş Toma Gaiţă la vînătoare.

Atras de atmosfera patriarhală a bătrînei capitale a Moldovei, poetul pleca în 1911 la Iaşi. Oraşul în care amintirea lui Creangă şi Eminescu era încă o prezenţă vie l-a cucerit pe Topîrceanu. Aici, în cercul „Vieţii Româneşti" găsea un mediu prielnic nu numai dezvoltării talentului său literar, dar şi continuării preocupărilor sportive. Poetul făcea excursii la mănăstiri, drumeţea pe cărările munţilor împreună cu Garabet Ibrăileanu, Otilia Cazimir, Mihail Sadoveanu sau îşi exersa în compania lui Demostene Botez, Costică Botez, Mihail Sadoveanu şi M. Sevastos vechile deprinderi cinegetice.

Exerciţiile sale de tir ajunseseră la mare faimă în vechiul tîrg al Ieşilor. Îndemînarea poetului în practicarea acestui sport era atît de mare, încît prietenii nu se temeau să-şi aşeze un măr pe cap, pentru ca acesta să-i servească drept ţintă.

Pasiunea pentru vînătoare şi tir s-a prelungit în colecţionarea de arme vechi, colecţie renumită în cercul prietenilor săi de la „Viaţa Românească".

Probabil aceeaşi preocupare pentru sport l-a îndemnat pe poet să se ocupe şi de confecţionarea bumerangurilor.

În 1931, cînd George Topîrceanu avea 45 de ani, în pădurile Bîrnovei încă mai putea fi auzit ecoul puştii sale de vînătoare. Pe cărările munţilor ori pe drumurile care duceau spre mănăstirile Moldovei mai putea fi văzută urma paşilor săi. Iar cînd, obosit, se întorcea în tîrg, se reconforta la o partidă de şah ori crickett în compania unui alt mare pasionat de sporturi, Mihail Sadoveanu.

În întreaga sa viaţă, George Topîrceanu a ştiut să-şi îmbine în mod fericit dragostea pentru sport cu chemarea literaturii.

Pana sa măiestrită a transpus în vers frumuseţile naturii, savoarea expediţiilor vînătoreşti. Vestită a rămas tradiţionala masă din „La vînătoare", după cum de neuitat rămîn şi „Baladele" sale — poeme care vor duce peste veac mesajul dragostei de natură şi frumuseţe a poetului.

Maria CONSTANTIN

VARIETĂŢI

MARATONIST — LA 79 DE ANI

În Cehoslovacia, la Karlovy-Vary, a avut loc un semimaraton neobişnuit, dedicat veteranilor, începînd de la 40 la...80 de ani.

Cursa a reunit la start 441 de concurenţi. Este interesant de arătat că doar 19 dintre ei n-au reuşit să termine parcursul.

Decanul de vîrstă al concurenţilor, Arthur Lambert, în vîrstă de 79 de ani, a parcurs cei 25 de kilometri, în 2 ore, 15 minute şi 28 secunde.

Încercaţi şi dv., la vîrsta lui!

FOTBALUL — MAREA PASIUNE

Un alt caz de perseverenţă sportivă — de data aceasta, în fotbal — ni-l oferă francezul Alfred Briand. La 62 de ani, el continuă să deţină postul de centru înaintaş în echipa comunei Gennes-sur Seche.

Idealul este să-şi menţină forma, pentru a putea juca fotbal pînă la vîrsta de... 70 de ani.

DE LA C.F.R. CLUJ LA F. C. ANTWERP

Cînd, la 5 septembrie, fotbaliştii de la Jiul reuşeau să obţină două puncte preţioase la Cluj, în faţa C.F.R.-ului, datorită celor două goluri înscrise de... localnici în proprie poartă, unii au fost tentaţi să creadă că asemenea lucruri nu se mai pot întîmpla pe parcursul unui meci.

Iată, însă, că în etapa a cincea a primei divizii a campionatului belgian, echipa F. C. Antwerp, în care evoluează şi Dan Coe, a reuşit să egaleze „performanţa" ceferiştilor clujeni, înscriind două goluri în proprie poartă, în partida cu S. C. Anderlecht. Autorii celor două autogoluri: Caes şi... Dan Coe.

4 VOLUME NOI

Colegii şi colaboratorii noştri scriu cărţi. Subliniem această împrejurare nu numai ca un compliment datorat confraţilor, ci şi pentru că onorăm strădania lor de a prelungi, prin pagini de volum, rodul neostenitei lor pasiuni consacrate articolelor de ziar sau imaginilor fotografice. Dincolo de activitatea lor cotidiană, informînd pe cititori, gazetarii îşi iau şi răgazul de a compune lucrări de certă utilitate sau de plăcută desfătare. Iată patru dintre ele, ajunse concomitent în librării (deşi nu vă putem garanta că le veţi mai găsi cu uşurinţă, din pricina tirajelor destul de reduse).

Pariori, la casa... librăriei!

Titularul rubricii noastre de hipism, vechi condeier al turfului, **Niddy Dumitrescu**, aliat cu un împătimit al curselor, **ing. Alex. Doru Ionescu**, au scris şi publicat volumul „PE HIPODROM" (Ed. Litera, 100 pag., 8,75 lei), un ghid indispensabil amatorilor de curse de cai, dar şi o indirectă invitaţie la admiraţie pentru cal, pentru ultima şi nobila sa misiune de element sportiv. Paginile dedicate istoriei hipismului sînt cu atît mai valoroase cu cît ele ne pun în faţa apropiatului centenar al alergărilor de cai în Ţara Românească. În urma lecturii — după cum ne avertizează chiar autorii — cei ce frecventează hipodromul, simpli vizitatori sau pariori, vor putea alege mai uşor calul favorit, dar, mai ales, vor înţelege că de fapt pe turf există o singură şansă — aceea a calului celui mai bine pregătit, cu cea mai mare valoare energetică. Lumea calului de curse a găsit în cei doi autori avocaţi competenţi, a căror pledoarie are toate şansele reuşitei (cu nădejdea că nimeni nu le va cere, o dată cu cartea, şi numele calului cîştigător în prima cursă...)!

De la John Sullivan la Joe Frazier

După ce au compus, tot împreună, primele „Pagini din boxul românesc" (a căror ediţie engleză a avut succes în S.U.A.), talentaţii noştri colegi **Paul Ochialbi** şi **Petre Henţ**, pasionaţi scormonitori prin arhivele boxului, ne oferă acum un volum mai de mult promis, consacrat marilor figuri de legendă ale ringului: „CAREUL MAGIC" (Ed. Stadion, 180 pag., 7 lei). Sînt pagini captivante, ce se citesc pe nerăsuflate, aducînd sub reflector dramaticele bătălii ale marilor campioni de box John Sullivan, James Corbett, Jess Willard, Jack Dempsey, Gene Tunney, Max Schmeling, Primo Carnera, Joe Louis, Cassius Clay, Joe Frazier şi atîţia alţii. Pe sub ochii cititorilor trec întîmplări epocale pentru istoria sportului, scene comice sau brutale, violente sau de o mare nobleţe sufletească, într-un amalgam adesea antologic. Evocarea celebrităţilor ringului de altădată — însoţită de o coală sugestivă de ilustraţii — oferă o lectură delectantă şi tot atît de instructivă. Fiecare din episoadele detaliate în carte ar fi furnizat cu siguranţă materie primă marilor barzi ai pugilismului, de la Homer pînă la Hemingway, fără a-l uita pe Jack London...

Aşii volanului în cronică

Pentru prima oară dramatica poveste a curselor de automobile apare pe coperta unei cărţi româneşti. Doi experţi în materie, colegul nostru **Dumitru Lazăr** şi **Florin Popescu**, şeful cabinetului tehnic al Automobil Clubului Român, el însuşi pilot de marcă, ne-au oferit volumul „BOLIZII DE FOC" (Ed. Stadion, 270 pag., 12 lei) un pasionant panoramic al întrecerilor automobilistice, cu fascinanta lume în care devine tot mai greu să distingi între tehnică şi sport, între curaj şi cercetare, între industrie şi spectacol. De la raliuri pînă la cursele de formula I, autorii fac incursiuni sugestive şi pline de culoare în viaţa aşilor volanului, justificîndu-le sau demistificîndu-le celebritatea. De la iniţiatorii români Vuia, Manicatide, Cristea, Calcianu, Berlescu şi pînă la vestiţii Fangio, Moss, Brabham, Clark şi alţii, nimic din ceea ce aparţine miraculosului domeniu al automobilismului nu lipseşte din acest volum. Bogat ilustrată, lucrarea cîştigă în puterea de convingere, mai ales atunci cînd subliniază tragicele curse dintre interesele comerciale şi pericolele ce pasc pe piloţi la fiecare viraj.

Imaginile Guadalajarei

În sfîrşit, cunoscutul fotoreporter **Paul Romoşan**, fidel însoţitor al echipei de fotbal a ţării în aventurile ei internaţionale, ne povesteşte cu graiul extrem de sugestiv al imaginilor, drumul spinos al 11-lui românesc pînă la fiesta mexicană. Volumul, intitulat „ROMÂNIA LA EL MUNDIAL '70" (Ed. Stadion, 24 lei) este de fapt un cuprinzător album fotografic (din păcate nu întotdeauna fericit slujit de mijloacele de reproducere tipografice). Parcurgînd paginile albumului, iubitorii fotbalului vor retrăi secvenţe memorabile din cariera recentă a echipei României şi, mai ales, vor reintra în ambianţa atît de specifică a Mexicului. Volumul se bucură de un sensibil „cuvînt înainte" al tov. Anghel Alexe, preşedintele C.N.E.F.S.

INVAZIA TEHNICII

Sportul nu putea rămîne multă vreme în urma altor domenii de activitate. El însuşi supus unei permanente evoluţii materiale, sportul suportă acum asaltul copleşitor al tehnicii înaintate. Se poate spune, pe bună dreptate, că o dată cu noutăţile tehnice se înscăunează şi în sport era atomică.

Demonstraţia acestor afirmaţii ne-a oferit-o una dintre cele mai importante competiţii internaţionale ale acestui sezon: campionatele europene de atletism de la Helsinki, care au pus în joc bateriile tehnice cele mai moderne aflate vreodată pe un stadion. De pildă **video-aparatul** firmei Longines permitea nu numai **înregistrarea şi repetarea încetinită a momentului sosirii în curse**, ci **şi desfăşurarea alergărilor în viraje sau în spaţiile de schimb ale ştafetelor**, dînd astfel posibilitatea supravegherii depăşirilor. La aruncări a apărut **un nou aparat de măsurat care emite 15 milioane de impulsuri infraroşii pe secundă către „ochiul de pisică" al instalaţiei de recepţie**; aci, o maşină de calculat măsoară instantaneu valoarea aruncării şi comunică pe loc rezultatul tabelei electronice. Cu acelaşi prilej s-a evidenţiat **aparatul care prin impulsuri electrice sau acustice anunţă automat orice start greşit**: la nivelul solului fiecărui culoar există aparate care controlează exactitatea poziţiei mîinilor pe linia de start şi măsoară la plecare presiunea asupra start-blocurilor; în cazul unui start furat (pistolul fiind cuplat la un cronometru electric, precum şi la startblocuri), aparatele declanşează un bec roşu, în aşa fel încît starterul poate stabili cu uşurinţă culpa şi pe culpabil. **Difuzoarele aşezate la fiecare culoar permit acum comanda startului pînă şi la cursele de 400 m din spatele concurenţilor.** Şi aşa mai departe, pînă la un tablou general în care atletul de acum 15—20 de ani nu se va mai recunoaşte şi nu se va mai descurca.

Evoluţia tehnică — şi în sport — este inevitabilă. Sîntem deocamdată beneficiarii ei. Nădăjduim să nu devenim victimele ei...

Victor BANCIULESCU

RĂSPUNDE Ion Poştaşu

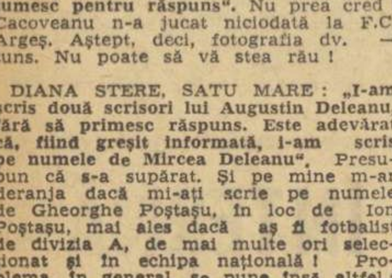
LIVIA şi ION POP, CLUJ. Am citit cele 7 (şapte) pagini trimise de dv. în buna intenţie a... aprovizionării „Magazinului" nostru. Dar, fiindcă tot v-aţi in-

titulat materialul: „Cum era mai bine?", îmi permit să vă spun eu cum: să-l fi făcut mai scurt! Poate că veţi ţine seama, pe viitor, de observaţia noastră.

ILIE TUDORACHE, BUCUREŞTI. „După plecarea de la Steaua, Cacoveanu n-a jucat şi la F.C. Argeş? Dacă răspunsul va fi favorabil, vă promit o fotografie a prietenului meu, Constantin Simion — tuns". Şi încheiaţi: „Vă mulţumesc pentru răspuns". Nu prea cred! Cacoveanu n-a jucat niciodată la F.C. Argeş. Aştept, deci, fotografia dv. — tuns. Nu poate să vă stea rău!

DIANA STERE, SATU MARE: „I-am scris două scrisori lui Augustin Deleanu, fără să primesc răspuns. Este adevărat că, fiind greşit informată, i-am scris pe numele de Mircea Deleanu". Presupun că s-a supărat. Şi pe mine m-ar deranja dacă mi-aţi scrie pe numele de Gheorghe Poştaşu, în loc de Ion Poştaşu, mai ales dacă aş fi fotbalist de divizia A, de mai multe ori selecţionat şi în echipa naţională! Problema, în general, se pune însă altfel: lupta pentru performanţă, plus treburile profesionale sau familiale nu prea le lasă timp sportivilor pentru a răs-

punde la scrisorile admiratorilor, de multe ori de ordinul zecilor şi sutelor. A solicita, cu o ocazie oarecare, un autograf, aceasta este o treabă cu mai multi sorţi de izbîndă.

SERGIU IVANCU, BUCUREŞTI. Cracoveanul de astăzi, Ion Theodor Ţară-lungă, este originar din judeţul Prahova, mai precis din comuna Manasia, unde s-a născut la 8 iunie 1945. Iată echipele la care a fost legitimat, o perioadă mai lungă sau mai scurtă: Carpaţi Sinaia, Viitorul, A.S.A. Tîrgu Mureş, Steaua (sub culorile căreia a susţinut două meciuri), Progresul şi Universitatea Craiova.

TRAIAN TABARAS, SINAIA. 1) „Care titlu este mai valoros? Cel de campion mondial sau cel de campion olimpic?" Parcă cel de campion olimpic are o rezonanţă mai puternică. Dar eu m-aş mulţumi şi cu cel de campion mondial!

V. ŢEPELUŞ, BUCUREŞTI. Alte catrene ale dv. mi s-au părut mai inspirate. Folosind terminologia sportivă, aş spune că sînteţi în scădere de formă.

MIOARA MAURER, CONSTANŢA. 1) Mulţumim! 2) Pentru a evita o eventuală confuzie, vă aduc aminte rezultatele ambelor partide de rugby disputate între reprezentativele României şi Franţei, în 1968 şi 1969: 15—14 (la Bucureşti) şi 9—14 (la Tarbes). 3) Meciurile disputate în preliminariile sau în turneul final al J.O. figurează în palmaresul echipei noastre reprezentative de fotbal.

DAN şi VLAD GOGONEL, BRAŞOV. 1) I-am trimis felicitări lui Fănuş Neagu, al cărui „Cîntec sub mesteceni", tableta apărută în ziarul nostru, „a valorat tot atît de mult pentru inimile simţitoare ca şi rezultatul meciului cu Finlanda". 2) „În caz de izbîndă, după meciul cu Cehoslovacia, ne-ar plăcea o „masă rotundă" la televiziune, cu Ion Poştaşu, Belphegor, Ioan Chirilă şi Cristian Ţopescu. Şi chiar şi în caz de neizbîndă". În ultimul caz, la care nici nu vrem să ne gîndim, nu ştim la ce-ar mai folosi o „masă rotundă". Iar în primul caz, nu mă văd nici pe mine, nici pe ceilalţi, în jurul unei „mese rotunde", ci mai degrabă a unei... pătrate, cinstind victoria într-un restaurant oarecare. Evident, tema ar fi aceeaşi: analiza meciului. Dar, condiţiile în care ar decurge discuţia ar fi mai adecvată. Vă invităm şi pe dv.!

FĂNICĂ ŞI STĂNICĂ, BUCUREŞTI. În competiţiile europene: A—B 3—0 şi B—A 6—2. Se califică echipa B, scorul celor două meciuri fiind 6—5 în favoarea echipei B şi nu 7—6 pentru formaţia A, cum credeţi dv. Criteriul de departajare prin dublarea golurilor intră în acţiune numai dacă scorul celor două meciuri este egal.

Ilustraţii N. CLAUDIU

JOCURI DE NOROC?

- Sînt jucători care, din nenorocire, se bazează pe... noroc.
- La jocurile cu miză mare „cacealmalele" sînt dezastruoase.
- Este foarte riscant să ataci, cînd n-ai „atu"-uri.
- Aş paria şi eu la curse, ca unul care mă pricep la cai, dar mă abţin, deoarece nu mă pricep la... jochei.

Barbu ALEXANDRU

FOTBAL PENTRU NEVĂZĂTORI!

„Cine ar crede că fotbaliştii din imagine, care-şi dispută mingea cu atîta ardoare, n-au văzut niciodată cum arată un meci de fotbal?!

Oricît vi s-ar părea de ciudat titlul alăturat, cu el hebdomadarul francez de notorietate „Sport" îşi deschide unul din numerele din septembrie, publicînd un amplu reportaj pe această temă.

În Anglia, în apropiere de Manchester, la Institutul de reeducare „Thomas Henshaws", copii între 12 şi 16 ani, lipsiţi de vedere, sînt incluşi într-un circuit educativ care urmăreşte nu numai dezvoltarea lor intelectuală, asigurată de sistemul Braille, ci şi formarea unor deprinderi practice, ca traversarea străzilor, urcarea în trenuri, deplasarea la locurile de muncă, fără ajutorul unei alte persoane....

În cadrul Institutului, în urmă cu cîţiva ani, profesorul de educaţie fizică John Thorner a lansat o idee, care a stîrnit zîmbete de indulgenţă şi nedumerire: formarea unor echipe de fotbal, care să aibă la dispoziţie mingi speciale — obişnuite ca mărime, dar cu bile de plumb introduse în interior, pentru ca jucătorii să le urmărească după zgomot — şi ghete mai moi decît cele normale.

După cîţiva ani de exerciţii intense, interval în care profesorul Thorner a constatat că fotbalul îi ambiţionează şi îi stimulează pe infirmi, s-a putut organiza un adevărat campionat „de casă" al Institutului, cu partide atît de disputate încît revista „Sport" scrie: **„Un observator neprevenit trebuie să petreacă multe minute în faţa gazonului pentru a-şi da seama că meciul dintre elevii stabilimentului nu este un meci** ca oricare **altul...".**

Remarcabil este faptul că tinerii fotbalişti nevăzători sînt ajutaţi materialiceşte de cele două mari cluburi din Manchester, United şi City, care le furnizează echipament, îi vizitează adeseori şi îi... invită la meciurile lor oficiale, pe care elevii Institutului le gustă după reacţiile tribunei, **„fiind capabili, în funcţie de emoţiile spectatorilor, să aprecieze instantaneu cînd este gol, cînd este corner, cînd este fault".**

Evident, o interesantă experienţă, ale cărei învăţăminte profesorul Thorner promite să le materializeze într-o viitoare carte, cu un succes de cititori ca şi asigurat.

Vînătorul de cerbi

Titlul de mai sus, deşi aparţine în exclusivitate celebrului scriitor Fenimore Cooper, îl împrumutăm totuşi, pentru scurtă vreme, relatării peripeţiilor amicului nostru, vînătorul de cerbi din Carpaţi. Aşadar, o dată ce septembrie s-a împlinit, a început şi nunta din Carpaţi. Nunta cerbilor. Glas adînc de orgă, glas de dragoste, glas de dorinţă, glas de provocare la luptă, toate se pot auzi în fapt de seară sau de naştere a zilei. Cerbul stăpîn pe ciopor de ciute boncăneşte gros şi ameninţător, cel tînăr provoacă cu glasul şi pe urmă fuge, iar cel puternic şi singur, fără ciute, atacă. Lupta care urmează după aceea este dramatică şi pe cîmpul de luptă rămîne doar un singur învingător — stăpîn pe dragostea viitoare a ciutelor şi în stare să dea muntelui viitori cerbi puternici. Este legea muntelui...

Vînătorul ştie toate acestea. Ştie şi multe altele. Şi are şi regrete. Regretă faptul că n-a făcut cînd trebuia gimnastică şi marş la anii tineri, că n-a făcut suficient alpinism la anii douăzeci şi ceva... Dar patima vînătorii i-a rămas. Şi-l duce patima asta în fiecare an, în fiecare toamnă tîrzie, sus la munte, după cerbi; la cerbi. Vine la nunta cerbilor (cu legiuita autorizaţie de împuşcare) aşa cum se ducea marele Ernest Hemingway la Fiesta şi, la fel, asistă la spectacol...

★

Pe scurt, prietenul meu, vînătorul de cerbi, a refuzat singura călăuză posibilă, pădurarul.

— Lasă că mă descurc eu şi singur! a ripostat el la sfaturi. Şi a plecat. A urcat voiniceşte preţ de patru ceasuri, dar n-a ajuns la cabană cînd a început furtuna. Şi, deşi cunoştea muntele, s-a rătăcit. A pus repede în aplicare o veche experienţă („orice pîrîu duce undeva") şi a ajuns într-o poiană, la o stînă părăsită. Ciobanii coborîseră demult cu oile. A vrut să aprindă focul. Chibriturile erau ude. Nevoia, însă, te învaţă. Cu cuţitul, a făcut scame un colţ de batistă, a pus scamele între pietrele vetrei din stînă, a scos glonţul de la un cartuş şi a încărcat carabina. Flacăra pulberii din cartuş a ajuns scamele dintre pietre şi s-a făcut lumină în stînă... Pentru el, pentru vînător, a fost o demonstraţie în plus cum că focul este prietenul omului. Dar atunci vînătorul a avut repede motiv de spaimă: o bufniţă care dormita sus, pe grindă, s-a speriat de foc şi căta să zboare afară...

A doua zi, în zori, mergînd după glasul cerbului care răspundea ameninţător, prietenul meu, vînătorul, a apropiat cerbul cel „tare" şi l-a împuşcat. Dintr-o poziţie dificilă, în ceaţă l-a „judecat" prin binoclu şi s-a lămurit că este vorba de o „medalie de aur". Într-adevăr, trofeul cerbului acela va purta o medalie de aur la prima confruntare cinegetică.

Singur în munte, vînătorului de cerbi nu i-a rămas decît să oficieze singur tradiţionalul rit: să ude în sîngele cerbului căzut o crenguţă de brad, să şi-o prindă la pălărie, descoperit în faţa adversarului căzut.

Apoi, a buciumat prin ţevile puştii, spre cei din vale, despre încheierea şi felul sfîrşitului luptei lui cu muntele...

ILIE CIRCIU

LA PORŢILE CONSACRĂRII

„SARE CORNELIA POPESCU, SE PREGĂTEŞTE DRAGA COMŞA!"

Cluj, în dimineaţa lui 10 octombrie. Într-o latură a „Municipalului" — ce găzduieşte a treia etapă a „naţionalelor" — ştacheta „feminină" spînzură la 1,70 m. În concurs n-a mai rămas decît o singură atletă: clujeanca Draga Comşa. O săritură uşoară — mult peste bara metalică — urmată de solicitarea ca ştacheta să urce la 1,73 m. Proba devine un „clou" al întrecerilor şi toată atenţia stadionului se concentrează aici. Una — două — trei încercări — urmate tot de atîtea în afară de concurs — dar ştacheta, într-o... simpatie pentru cea care-i dă tîrcoale, nu vrea s-o părăsească, lipindu-i-se de mînă sau picior şi coborînd o dată cu ea. Firesc, concentrarea cedează şi obrajii atletei sînt invadaţi de lacrimi.

Un ceas după concurs, în tribunele stadionului, acum pustiu.

— De ce-ai forţat atît?

— Simţeam că recordul pluteşte în aer şi săream să-l prind, chiar dacă el n-ar fi fost omologat. Octombrie e luna mea bună. 1,70 m tot în octombrie l-am smuls. Anul trecut.

— Susţii că simţi recordul? E o metaforă, nu?

— Nicidecum! E ceva care mă ademeneşte, mă împinge să încerc, mă mobilizează. Îl simt cum presimt marinarii furtuna. Nu zîmbiţi! E un an de cînd n-am mai încercat sentimentul ăsta. Acum mă stăpîneşte iarăşi. Duminică (n.r. azi) voi cere concurs.

— Nu legi recordul de nişte acumulări cantitative?

— Acestea se presupun, oricum. Şi, după cîteva clipe de meditaţie, Draga completează: probabil de aceea nici n-a căzut. N-am progresat prea mult; grăbesc încă atacul şi nu-l ţin undeva sus deşi am mare mobilitate. De altfel, am avut şi un an greu: clasa a XII-a, ruperea ligamentelor la genunchiul stîng, bacalaureatul, viroza respiratorie care mi-a smuls 8 kg, admiterea...

— Am auzit de-un insucces la facultate!

— Deşi am avut 10 la atletism, n-am putut aduna decît 7,30, iar media de admitere la I.E.F.S. a fost de 7,45. Solicit dezlegare pentru „student audient".

— Nereuşita te-a demobilizat?

— Nu. A fost şi ea o tentativă de record. N-a reuşit de prima dată, dar va reuşi, cu siguranţă. Sportul m-a fortificat psihic.

— Vei avea, deci, un an ceva mai liber. L-ai planificat?

— Da, mă voi închide în stadion. Ca într-un templu.

★

Luni, 11 octombrie, la Liceul „Nicolae Bălcescu" (cu program de educaţie fizică). Fosta elevă Draga Comşa preda echipamentul şi ieşea din evidenţa asociaţiei sportive, asociaţie pe care Draga Comşa a reprezentat-o cu cinste.

— Ce va urma?

— Mulţumiri pentru antrenorul Peter Killyeni şi un schimb sau — dacă vreţi — o logodnă: clubul Universitatea şi antrenorul Dumitru Olteanu.

— Vei încerca flopul?

— Am început cu foarfeca, am încercat, apoi, foarfeca dublă şi „ventrala", la care m-am fixat. Nu mai schimb deşi se susţine că flopul se deprinde în cîteva luni, iar performanţele se smulg infinit mai uşor. Şi apoi — completează tînăra mea interlocutoare — e mai interesant să ai două săritoare cu stiluri diferite.

— Te referi la Cornelia, nu? Te vezi a doua săritoare a ţării? Uiţi că Cornelia a încercat la 1,93 m?

— La vîrsta mea, Cornelia cam tot atîta sărise. Ştiu cît munceşte şi voi munci mai mult ca ea. Cunosc, în acelaşi timp, ce-mi lipseşte şi pe ce trebuie să pedalez. Cornelia e departe dar o voi ajunge. Totul e să depăşesc pragul ăsta: 1,73 m. Apoi, pînă în primăvară, îmi voi recăpăta locul în lotul olimpic.

— Mi se par foarte temerare proiectele tale.

— Temerare, dar posibile. După mine, totul e să crezi: în tine şi în muncă. Şi eu cred enorm.

★

...Se pregăteşte Draga Comşa.

În afară de tatăl atletei, care se agită cît doi antrenori, cine, oare, din peisajul tribunei, bănuieşte pasiunea fierbinte a acestei fete, adîncimea cu care gîndeşte, luciditatea cu care analizează, curajul — sau temeritatea — cu care se avîntă înainte? Cine poate bănui că o fată de-abia trecută peste pragul maturităţii şi-a făcut din muncă un crez şi din performanţă un ideal? Că visele ei sînt înşirate pe o ştachetă ridicată la unu nouăzeci şi..., pe acolo unde nu încearcă decît Cornelia Popescu, austriaca Gusenbauer şi britanica Barbara Inkpen? Că în timpanul ei nu bate decît vocea unui crainic „olimpic" care anunţă: „Sare Cornelia Popescu, se pregăteşte Draga Comşa..."

Nuşa DEMIAN